

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F O R R E L I G I O N O G K U L T U R •

70. ÅRGANG

1. MARS 1958

A V I N N H O L D E T :
HYRDEBREV FOR FASTEN 1958 - VI REISTE TI MEXICO
- BLIKK PÅ TIDEN - FILM: MER OM «QUO VADIS?» -
STORSLAGNE MANIFESTASJONER I LOURDES - I NORGES
«LOURDES» - NOTISER

NR
5

NESTE NUMMER KOMMER 15. MARS 1958.

Gir saklig opplysning om den katolske kirkes tro og moral. Der-
som De ønsker katolsk kristen-
doms svar på Deres personlige
spørsmål, står Katolsk Informa-
sjon til tjeneste med sitt brev-
kurs. Kurset består av 10 brev
som sendes Dem med 14 dagers
mellomrum. Eventuell korrespon-
dansen vil bli behandlet fortrolig
og besvart av kursets geistlige
ledere. - Skriftlig henvendelse til:

KATOLSK INFORMASJON
Akersveien 5 Oslo

OBS.

Se annonse om to nye særtrykk s. 69.
ST. OLAVS FORLAG

MARIAKONGREGASJONEN, Oslo

Søndag 2. mars: Felleskommunion.
Onsdag 5. mars: Andakt i St. Josephs
kapell kl. 19.30.
Deretter samvær i foreningslokalet.
Grunnet Holmenkolldagen 16. mars,
midfastesøndag, er tilstelningen til
inntekt for Feriehjemmet «Persbråten»
utsatt til søndag 20. april.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke
Bispegården
St. Josephs Institutt
Vor Frue Hosp. Nerveavd.
St. Dominikus kirke
Lunden Kloster

} Oslo

St. Elisabethsøstrenes
Pleiehjem
Sta. Katarinahjemmet

St. Pauls Kirke
Vår Frue Kirke
St. Franciskusøstre-
nes Møderhus

} Bergen

Øyenklinikken
Marias Minde
St. Josephs Hosp., Drammen
St. Torfinns Klinik, Hamar
St. Elisabeth Inst., Hammerfest
St. Theresia kirke, Hønefoss
St. Franciskus Hosp., Hønefoss
St. Magnus Kirke
St. Magnus presteg.

} Lillestrøm

Ved bestilling av olje:
Oslo 683466 - Service: 565690

Fasteprekener i Oslo

St. Olavs kirke:

Hver søndag i fasten kl. 19
ved franciskanerpater A. Castricum

St. Hallwards kirke:

Hver søndag i fasten i høymessen
kl. 11 (merk tiden!)
ved sogneprest dr. Alf Høgh

FRANCISKUS-SENTRUM, BERGEN

V. Torvg. 9 III
Tlf. 14 339

Katolsk opplysnings-
og lesesentrum.

Åpent alle hverdager
kl. 9.30—21.30.
Lørdag kl. 9.30—13.

FRANCISKUSHJELPEN, OSLO

Urtegt. 29 II, tlf. 68 08 68, kontortid
kl. 12-13 alle hverdager unntatt lørdag.
Sosialkuratoren treffes etter avtale.

OSLO KATOLSK MENIGHETSPLEIE

Kontortid hver onsdag kl. 11—13.
Akersv 5, Oslo.

BØNNENS APOSTOLAT:

MARS: Den hellige fars alminnelige og
særlige formål. — Bevaring av guds-
troen som grunnlag for forfatningen
i Indonesia.

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 2. MARS, 2. sønd. i Fasten:
Ep. 1. Tess. 4, 1—7. Ev. Matt. 17, 1—9.
Mandag, tirsdag og onsdag: Ferialdager.
Torsdag: Perpetua og Felicitas, martyrer.
Fredag: Thomas fra Aquino, bekj., kirke-
lærer. Lørdag: Johannes av Gud, bekj.

SØNDAG 9. MARS, 3. s. i Fasten: Ep.
Efes. 5, 1—9. Ev. Luk. 11, 14—28.
Mandag og tirsdag: Ferialdager. Onsdag:
Gregor I, pave, bekj., kirkelærer.
Torsdag, fredag og lørdag: Ferialdager.

SØNDAG 16. Mars. 4. s. i Fasten
(Sønd. Lætare). Ep. Gal. 4, 22—31.
Ev. Joh. 6, 1—15.

**GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER
I KATOLSK KIRKER OG KAPELLER I NORGE**

OSLO KATOLSK BISPEDØMME:	Stille messe	Høy- messe
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 1. Biskopen og prestegården 425287. Sogneprestkontoret 414161	7.00 8.30 9.45 m. eng. pr.	11.00
St. Hallwards kirke, Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 680868	8.00 19.00	11.00
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggt. 15, tlf. 442324	8.15 9.30 m. fr. pr.	11.00
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 558121	—	8.30
Grefsen kapell, Gladsvei 23, tlf. 380287	—	9.30
Lunden kapell, Trondheimsv. 309, tlf. 377868	—	9.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 2209	8.00	10.45
BERGEN: St. Pauls kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15410	8.00 9.00	10.30
Vår Frue kirke, Helleveien	—	10.30
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 832019	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 1438	8.30	10.45
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V.s pl. 1, tlf. 1168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgaten 113, tlf. 23751	8.00	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haraldsgt. 21, tlf. 3195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 7, tlf. 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegaten 3, tlf. 4225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 51650	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf.	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50793	7.45	10.30
STABEKK: Jesu Hjerter kapell, Nyveien 17, tlf. 537735	8.40	10.40
STAVANGER: St. Sviithun kirke, Dronningensgt. 8, tlf. 25534	8.00	10.30
SYLLING: St. Hallwards kapell, tlf. 849028 (Drammen)	—	—
TØNSBERG: St. Olavs kapell, Sandefjordgt. 1, tlf. 12238	8.00	10.45
TRONDHEIM APOSTOLISKE VIKARIAT:		
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2. Biskopen og prestegr. d. tlf. 21214	8.30 19.00	11.00
St. Elisabeth Hospitals kapell, IIa, tlf. 20220	6.00	—
KRISTIANSUND N.: St. Eysteins kapell, Flintegaten 5, tlf. 2779	8.30	10.30
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 1100	8.30	10.30
DET APOSTOLISKE VIKARIAT FOR NORD-NORGE:		
TROMSØ: Vår Frue kirke, Storgaten 94. Biskopen og prestegr. d. tlf. 3604	8.15	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 63	6.20	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael's kirke, Strandgt., tlf. 1392	— 19.00	10.30
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaktør: dr. theol. Ivar Hansteen Knudsen

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo

Kontortid: 9—16. Mandag og lørdag 9—13. - Tlf. 42 37 43

Boligtelefoner: Redaktøren 42 37 43. - Red.sekr. Kirsten Rydberg 60 86 37

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene): Kr. 18 pr. år - Kr. 9 pr. ½ år. Utlandet kr. 22.

Annonser: 8 dager før utg.dagen (se nederst på omslagssiden). 24 nummer årlig. - Postgiro 159 86.

HYRDEBREV FOR FASTEN 1958

Jacob Mangers

ved Guds miskunn og den Apostoliske Stols velvilje

Biskop av Oslo

til Bispedømmets presteskap og troende
hilsen og velsignelse i Herren

I de senere årene har Kirken stadig gitt utvidede dispenser fra de gamle botøvelser, men samtidig har den med stort ettertrykk formant de troende til «å holde botens ånd levende». Hvorfor? Fordi botens ånd som sådan — uansett skiftende tider og breddegrader — er uatskillelig fra kristendommens vesen: «Om noen vil være min disippel, da må han ta sitt kors opp og følge meg» (Luk. 14, 27).

Den besinnelse på «botens ånd» som fastetiden innbyr oss til, ja gjør til en samvittighetsplikt for den som vil følge Kristus, burde først og fremst vende våre tanker mot vårt forhold til den sakramentale bot: botens sakrament. Tidens jag og mas, angst og usikkerhet sliter på menneskesinnet slik at det trenger fornyelse og gjenfødelse. Det er da naturlig at vi katolikker søker å forstå og gjøre bruk av de verdige muligheter som Vår Herre har lagt ned i botens sakrament til våre sjelers vel og frelse. Dette sakrament mistolkes og misoppfattes ofte, også av mange troende, og det har da for mange heller ikke den sentrale plass i tro og liv som det skulle ha.

Derfor vil vi i denne fastetid samles til fordyppelse av vår forståelse for botens sakrament, skriftemålet, for i vår vilje til bot og omsinnelse ligger muligheten for en åndelig fornyelse til velsignelse for både den enkeltes og menighetenes kristne liv.

Skriftemålet er en guddommelig innretning,
innsatt av Kristus selv.

Botens sakrament innebærer en omvendelse, en besinnelse fra det onde til Gud. Bot og omvendelse inntar følgelig en fremtredende plass i Evangeliet. De er hovedemnet for Johannes Døperens forkynnelser. Og Kristus selv tillegger dem avgjørende betydning: «I hans navn skal bot og syndsforlatelse forkynnes for alle folk» (Luk. 24, 47). Han fremhever også meget sterkt at han uavkortet har makten til å forlate syndene (Luk. 5, 20—25).

Alt dette var forberedelsen til innstiftelsen av botens sakrament, der Herren overdrar sin egen makt til apostlene og deres rettmessige etterfølgere. Og han gjør det på den mest høytidelige måte som tenkes kan. På selve dagen for sin oppstandelse viser han seg for dem og sier: «Fred være med dere. Likesom Faderen har sendt meg, så sender jeg dere.» Deretter åndet han på dem og sa: «Ta imot den Hellige Ånd: dersom dere forlater noen deres synder, da er de dem forlatt; dersom dere fastholder dem for noen, da er de fastholdt» (Johs. 20, 21—23).

Det var svaret på apostlenes tause og angstfulle spørsmål: «Herre, kan du tilgi oss vår feighet og troløshet?» De får her fullmakt til å forlate syndene og fullmakt til å fastholde eller ikke forlate dem. Vi vil alle forstå at de ikke rent vilkårlig kan si til den ene: «Jeg forlater deg dine synder», og til en annen: «deg forlater jeg ikke syndene». Det ville være en uhyrlighet i strid både med Guds rettferdighet og Guds kjærlighet. Å fastholde synden er en fryktelig ting, et forferdelig ansvar. Et slikt ansvar kan ingen skriftefar ta eller bære uten at han er fullt ut overbevist om vedkommende synders uverdighet eller kjenner hans ubotferdige sinnelag som gjør at syndsforlatelse er umulig. Og det kan han bare etter at synderen har åpnet sin sjel for ham, det vil si bekjent eller skriftet sine synder. Først da kan han felle dommen: «Jeg løser deg eller løser deg ikke fra dine synder».

Av dette fremgår med all klarhet at Kristus selv har knyttet syndsforlatelsen til den angerfulle bekjennelse. Gud alene kan forlate syndene, og han alene kan også stille de betingelser som må oppfylles for å få denne forlatelse.

Det ville derfor være fullstendig uholdbart å tenke som så: «Jeg bekjenner mine synder for Gud. Hvorfor skulle jeg bekjenne dem for et menneske?» Når Gud selv vil at vi skal bekjenne syndene for dem som han har gitt fulmakt til å forlate dem i hans navn, da kan ikke noe menneske sette seg opp mot hans vilje. Han er Herren og etter hans egne ord er skriftemålet den *eneste sikre garanti* for at vi får eller har fått syndsforlatelse. Dette har siden de første kristne tider vært tolkningen av den fullmakt Kristus har gitt apostlene til å forlate eller fastholde syndene. I førstningen var syndsbekjennelsen for det meste offentlig. Det hang sammen med den kristne botspraksis som den gang var i bruk, nemlig at noen særlig grove synder, så som trosfornektelse, mord og utukt måtte bekjennes for hele forsamlingen.

Men også det private skriftemål har vært i bruk. Apostelen Johannes skriver i sitt første brev: «Derfor vil vi bekjenne våre synder, er Herren trofast og rettferdig så han forlater oss våre synder og renser

oss fra all urettferdighet» (1, 9). Hos kirkefedrene finner vi mange vitnesbyrd om at skriftemålet har vært betraktet som betingelse for å få syndsforlatelse. Slik skriver f. eks. den hellige Augustin: «Den miskunnelige Gud vil at vi i dette liv skal skrifte våre synder så vi ikke skal bli forkastet i det hinsides» (Hom. 20).

Når kirkemøtet i Lateranet 1215 fastsetter at de kristne minst én gang om året skal skrifte og motta kommunion, da vil det på ingen måte si at skriftemålet først da ble innført, likeså lite som Alterets sakrament da ble innstiftet; men det ble fastslått at disse av Kristus innstiftede nådemidler måtte brukes minst én gang om året. Det er nettopp disse to sakramenter som er gitt oss for å rydde bort hindringene og styrke oss på veien mot vårt evige mål, som er Gud.

Skriftemålet er i samsvar med menneskenaturen.

Synd og skyld kan trykke et menneskehjerte langt mer enn sorg og nød og død, og det finner først ro og fred når det har kunnet uttale seg, åpne seg for en god venn. Tilståelsen har i seg selv en slags sonende kraft og løser på en måte den skyldige fra sin misgjerning. Det er da heller ikke å undres over at syndsbekjennelsen er like gammel som syndefallet i paradiset. Utallige ganger leser vi i Den gamle pakt om syndsbekjennelse. I tredje Mosebok regnes opp de synder som krever sonoffer, og disse synder måtte bekjennes så et tilsvarende offer kunne bli pålagt. I Salomos Ordsprog heter det: «Den som skjuler sine misgjerninger, har ingen lykke, men den som bekjenner dem og vender seg bort fra dem, finner miskunn» (28, 13). Og i visdommens bok leser vi: «Det er en skamfullhet som fører synd med seg, og en skamfullhet som gir ære og nåde... Skam deg ikke for å bekjenne dine synder» (Sirak 4, 24—29).

Det er selvfølgelig en uendelig stor forskjell mellom syndsbekjennelse i Den gamle pakt og skriftemålet. Før Kristus var denne bekjennelse som oftest en del av soningsofrene eller en spontan ytring av sjelen som ikke kunne bære sin syndeskyld. Etter Kristus utgjør syndsbekjennelsen en vesentlig del av botens sakrament, som han selv har innstiftet til syndenes forlatelse. Det er et direkte svar på menneskehertets innerste lengsel: å kunne bli fri for synd og skyld ved guddommelig garanti.

Dette vil selvfølgelig ikke si at syndsbekjennelsen alltid er lett, og det har heller ikke vært Kristi mening. Den skal jo være bot og omvendelse. Det koster alltid overvinnelse, ofte stor overvinnelse å åpenbare sine feil og svakheter og kanskje ondskap, selv om hjertet skriker etter å bli lettet fra denne byrde. Kunne vel Gud pålegge et mindre offer enn angerfull bekjennelse av synden for hans stedfortreder, en bekjennelse som dessuten svarer til hjertets innerste trang?

Vel er skriftestolen en domstol der skriftefarens må granske synderens oppriktighet og gode vilje. Men der kreves det bare åpenhjertig tilståelse uten strengt forhør, og det bare ansikt til ansikt med skriftefarens som har den mest absolutte *taushetsplikt*. Selv om en eller annen tilståelse kan falle tung, så er den likevel lettere enn å bære en tung samvittighetskval. Og så blir synden ikke bare til-

dekket, men utslettet og lagt i taushetens evige grav. Presten er også et syndig menneske som kjenner de menneskelige svakheter, lidenskapenes makt og de store fristelser vi kan bli utsatt for. Og med Kristus sier han bare til den angerfulle synder: «Gå i fred og synd ikke mer».

Den navngjetne engelske kardinal Newman skrev lenge før han ble katolikk: «Det fins utallige forpinte og angstfulle sjeler som lengter etter å ha et menneske hos hvem de kan lette sin byrde... Det hviler noe av himmelen over det katolske skriftemål: synderens knelende stilling i skriftestolen, hans dempede og angerfulle stemme, korsets tegn svevende over hans hode og fredens og velsignelsens ord. For en glede fyller da sjelen, en glede som verden hverken kan gi eller ta fra en. Og når så skriftebarnet reiser seg, utsonet med Gud og rensset fra synden, da fylles sjelen av en hjertefred som fremkaller glede-stårer, det som Skriften kaller gledens olje.» (Present position of Catholics in England).

Skriftemålets velsignelser.

Høytelskede i Herren. Skriftemålet bringer med seg mangfoldige velsignelser både for den skriftefende og for hele samfunnet. Vi kan her bare for så vidt streife inn på noen av dem.

Det er av allerstørste betydning for et lykkelig og harmonisk liv at mennesket kjenner seg selv helt ut. Alt de gamle grekere betraktet selverkjennelsen som fundamental betingelse for et fullverdig liv. Ordene: «Kjenn deg selv» sto med store gygne bokstaver innrisset over hovedportalen til det berømte Apollotempel i Delphi. Men kan det vel være noe som i den grad er egnet til å lære en å kjenne seg selv som skriftemålet? Den angerfulle bekjennelse av syndene forutsetter en alvorlig gransking av seg selv og da særlig fra den side som ellers lett overses, nemlig fra den side som man helst vil skjule for seg selv og andre: egenkjærligheten. For egenkjærligheten gjør oss lett blind for våre svakheter og feil, mens ransakingen av samvittigheten hjelper oss å kjenne oss slik som vi er. Og først når vi kjenner oss selv, kan vi ta de nødvendige midler til å rette på våre mangler.

Så er også skriftefarens ord rettet til oss personlig, en mektig preken som får oss til å gå i oss selv, vakte oss for tilbakefall i synden og forme vår moralske personlighet. Den kjente filosof Leibnitz — ikke katolikk — sier at skriftemålet er det nyttigste i den kristne religion, for det gir dem som er falt, mot og styrke til å reise seg opp og føre et bedre liv.

Ikke noe kan måle seg med den lykke og trygghet som fyller sjelen etter å ha åpnet seg for skriftefarens ord og lagt hele syndebyrden fra seg. Det er som å være steget opp av avgrunnen og bli vakt til nytt liv. Utallige ville fortvile over sin syndebyrde, dersom de ikke hadde den absolutte sikkerhet at deres synder er tilgitt og utslettet. Det er noe sant i det ord som en kjent psykiater har uttalt: «I gamle dager bygget man skriftestoler, nå bygger man galehus».

Ikke mindre betydningsfullt og velsignelsesrikt er skriftemålet for hele samfunnet. Det kan ikke tenkes noe bedre og kraftigere middel til å bevare sedenes renhet hos ungdommen, til å fremme troskapen og kjærligheten i familien, til å respektere andres gods og eiendom og øve rettferd mot alle.

Hvorledes skal vi skrifte?

I religionsundervisningen har vi lært at til et godt skriftemål hører vesentlig tre ting: *granskingen av samvittigheten, angertfull bekjennelse av syndene, det oppriktige forsett ikke å synde mer og med den faste vilje å gjøre gjort urett god igjen*. Det er selvfølgelig ikke nok bare å gå til skrifte. Det vesentlige er å skrifte godt, for et skriftemål som ikke oppfyller disse betingelser kan lett bli et sakrilegium. Det ville jo være forferdelig å måtte gå ut av skriftestolen enda mer skyldbetyngt enn da vi trådte inn i den.

Samvittighetsransakingen begynner selvfølgelig med bønn til Gud om å opplyse oss: «Oppklar mine øyne så jeg ikke skal sove inn i døden» (Salme 12 (13), 4). Vi kan da gjerne ta som hjelpemiddel det såkalte skriftespeil over Guds og Kirkens bud og hovedsyndene, men det viktigste er å la sitt daglige liv pasere revy og få klarhet over almentilstanden i Gudsforholdet for å kunne ta vår frelses sak alvorlig. Det gode skriftemål innebærer jo viljen, den fundamentale og livsviktige viljen, i et menneske til å legge hele livet på godt og ondt inn under Guds dom og miskunn.

Etter en slik ransaking gripes sjelen liksom av seg selv av oppriktig *anger* — som ikke er restløs følelse, men overbevisning om vår egen skyld og vilje til å bringe hele vår personlighet i overensstemmelse med den kristne morallov, vilje til å vokte oss for de ting, de personer eller den omgang som nesten uvegerlig fører oss til synd. Hos et alvorlig menneske betyr denne vilje faktisk omlegning av selve livsførselen. Mangler denne *anger* eller smerte over å ha krenket Gud, kan ingen skriftefar, ja enn ikke Gud forlate syndene.

Nå faller det ikke mer så tungt å knele ned i skriftestolen og gå til *bekjennelsen*. Vi vet at presten ikke er annet enn Kristi stedfortreder og at det er Kristus selv vi kneler ned for og skrifter våre synder for. I usminket enkelthet og med viljen til sannhet må vi legge vår sjels tilstand åpen og huske at bekjennelsen av alle svære synder er en absolutt betingelse for å få syndsforlatelse. Med takk skal vi høre på skriftefarens formaninger, svare på eventuelle spørsmål og i hjertets ydmykhet si med David: «Vær nådig mot meg, Gud, etter din store miskunn» (Salm. 50 (51), 3).

Etter å ha fått prestens absolusjon kneler vi ned og takker «Guds sønn som har elsket oss og gitt seg selv for oss» (Gal. 2, 20), og forretter så — om det er mulig — *straks den bot* som er blitt oss pålagt. Men vi må huske at boten ikke bare skal være denne lille ytelse i form av en bønn eller et kirkebesøk. Den må være det konstante sinnelag å tekkes Gud og den faste vilje å gjøre god den urett vi kan ha gjort både mot Gud og vår neste.

Hvor ofte bør vi skrifte?

Et av kirkens bud lyder: «Du skal minst én gang om året skrifte dine synder for en rettmessig prest». Dessuten vet vi at den som har en svær synd på samvittigheten, bare kan få tilgivelse når han oppriktig og angertfullt skrifter denne synd. Her gjelder det å si med den fortapte sønn: «Jeg vil stå opp og gå til min far og si: «Far, jeg har syndet mot deg og mot himmelen»... (Luk. 15, 18).

SÆRTRYKK

Hosstående hyrdebrev vil foreligge i særtrykk omkring 10. mars i et hendig format og under titelen «*Det katolske skriftemål*». Særtrykket kan omkostningsfritt bestilles fra St. Olavs Forlag.

Et særtrykk av *17de gregorianske messe* (for søndager i Advents- og Fastetiden) i moderne noteskrift foreligger til en pris å kr. 0.25 pr. hefte.
St. Olavs Forlag, Akersveien 5, Oslo.

Men vi må aldri glemme at botens sakrament er langt mer enn den blotte tilgivelse av våre store eller små synder. Det er et ledd i vårt kristenliv som helhet, i nådens og helliggjøringens perspektiv. Av alle de midler Det gudommelige forsyn har gitt oss til å gå frem på fullkommenhetens vei er det hyppige skriftemål, nest etter Alterets sakrament, det mest virksomme.

Skriftemålet er jo et sakrament: botens sakrament. Som hvert sakrament har det til hovedmål å øke nådens liv i oss samtidig som det gjennom forlatelse av synden gir sjelen nytt mot og ny livsglede. Som sakrament virker det ikke bare gjennom den botsøvelse som det er å skrifte, men det virker ved sin iboende guddommelige kraft og gir oss del i korsofferets frelsende og livgivende nåde.

Og da vi alle er syndige mennesker må vi også alle ha viljen til bot og omvendelse. Det skulle derfor være en selvfølge at vi ofte, meget ofte, renses og styrket vår sjel i botens sakrament, f. eks. en gang hver måned, ja gjerne hver åttende eller fjortende dag. Selv om vi ikke er oss bevisst å ha svære synder på samvittigheten, har sikkert hver av oss forskjellige feil og synder å anklage oss for. Og bare det blir gjort med sann *anger* og den faste vilje til å gå frem i det åndelige liv og i kjærlighet til Gud, blir de hyppige skriftemål til trinn som fører oss opp til høyden, opp til Guds barns salige fred.

Høytelskede i Herren. Fastetiden er omsinnelsens og botens tid. I en verden der man vil nyte uten å yte, må vi holde fast på den gamle kristne visdom som lever i Kirkens botspraksis. Lignelsen om den fortapte sønn inneholder alle botens elementer: den forteller om fall, nød, erkjennelse, *anger*, forsett, forsoning og tilgivelse. Den er en lignelse om selve menneskets vei tilbake til Gud. Ser vi botens sakrament i den store sammenheng, i det rette lys, da verdsetter vi med større taknemlighet og rikere utbytte en så rik Guds gave. Oss katolikker er gitt denne fornyelses mulighet som mange av våre medmennesker savner så svært: å kunne sette en sluttstrek på det onde i vårt liv og om og om igjen bli nyfødt i Guds nåde. Idet vi etterkommer Kirkens ønske om å renses vår sjel ofte i botens sakrament, tjener vi en Herre som med Skaperens egen autoritet kan uttale disse ord også over våre arme menneskeliv: «Se, jeg gjør alle ting nye» (Joh. Åp. 21, 5).

Den hellige Treenighets, Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds signing stige rikelig ned over dere alle og bli alltid hos dere.

Gitt i Oslo 25. januar 1958.

† *Jacob Mangers*,
biskop.

Vi reiste til Mexico

AV FRANCIS X. CONNOLLY

Professor ved Fordham Universitet, U.S.A.

For bare femten år siden var det å flytte fra velordnede forhold til kaos, fra sanitære tilstander til urenslighet, fra energi til tretthet og utmattelse, bare å passere den internasjonale broen fra De forente stater til Mexico, — den som fører fra Laredo til Nuevo Laredo. Forfall, stank, likegyldighet, en nasjon som åndet død, det var det første inntrykk man fikk av Mexico. Og dette inntrykket ble ikke bedre innover i landet. En sparsom vegetasjon ga så vidt det nødvendigste til noen gjeter og en del kveg. Landsbyene så ut som søppelhauger som man hadde forsøkt å brøyte veier gjennom. På hvite skolefasader skrek rødmalte plakater om reformer.

I dag er kontrasten mellom det sørlige Texas og den tilgrensende mexikanske sone på vei til å bli utvisket. Nuevo Laredo smelter nesten umerkelig sammen med Laredo. En ny, bred bulevard begynner ved grensebyen *a México*, og ved Monterrey reiser man forbi en splinterny lufthavn, begynnelsen til en ny universitetsby, en velordnet militærleir, en vakker park og moderne villaer. De mexikanske grensevakter har nette uniformer, og smiler bredt når de blir tiltalt på spansk.

Når man reiser lenger sydover gjennom de tropiske områder hvor livet ifølge turistbøkene ikke har forandret seg nevneverdig på 2000 år, vanker det okser og muldyr, og en møter landsbyer av halmhytter, hvor en brun søledam tjenestegjør både som vannforsyning og kloakkvesen.

Likevel er det skjedd en forandring også her. Et Pemex gassverk stikker sitt 20. århundres fjes ut av jungelen, og busser og lastebiler ryster avsted på den ufordøyelige Mexolinagassen. På disse veiene møtte man før bare trekkokser og overbelastede bærere. En ny skole lyser også opp oppkalt etter Obregón eller Alemá eller en lokal helt, og proklamerer den fortsatte kamp for folkeopplysning. Langs de såkalte «ejidos», halvkommunistiske kollektivfarmer som erstattet landsgodsene for noen årtier siden, ligger nye, vidstrakte kvegfarmen, fruktplantasjer og sukkerrørmarker. Innimellom treffer man på små, individuelle gårder, takket være en ny lov som tillater «gjeldsfanger» å kjøpe fra 110 til 150 hektar fra Staten over en tiårs periode. Privat eiendomsrett er innført igjen, ikke på grunn av noen ideologisk omlegging, men fordi det er mer produktivt; og Mexico trenger all den mat landet kan fremdrive.

Nåtid og fortid møtes.

Alle disse symptomatiske forandringer gjør at en er noenlunde forberedt når en møter det storslagene syn, Mexico City. (Skader forårsaket av jordskjelvet den 28. juli i fjor, er alt fullstendig reparert.) Den er nå den fjerde største by på den vestlige halvkule, og med sin befolkning på 4.5 millioner, viser hovedstaden alle mulige tegn på en fenomenal vekst. Den gamle bydel er den samme som før, den uforgjengelige plass i spansk kolonialstil, torvene med fargesprakende frukt og blomster, de smale gatene med en brun sværm

Vår Frue av Guadalupe. — Detalj av nådebildet.

av kjøpere og selgere. Trass i fornyelser og motorisert trafikk er det stadig en sedat 19. århundres atmosfære i dette forretningsstrøket.

Men når man så går fra sentrum mot Paseo de la Reforma, forbi de utallige statuer, langs den brede, beplantede bulevard, vandrer man inn i en ny verden med svære, moderne forretningsbygg, smarte butikker, glitrende hotellfasader, parisiske restauranter. Enda lenger ut flankerer rader av renessansepalasser veien til Chapultepec-slottet og dets park. Palassene ligger der beskyttet av høye murer og smijernsporter, og slipper bare fra seg glimt av grønne haver og teglstensfontener. Bakenfor Chapultepec er et område kalt Chapultepecs Lomas. Her har den fremadstrebbende middelklasse og folk som nylig har beriket seg, bygget hyperelegante villaer. Fra terrasser i bakkeskråningen kan de se spirene i den glitrende byen, og bakenfor der igjen snedekte fjelltopper.

På en annen kant ebber byen ut langs brede bulevarer i de like luksuriøse forsteder Alvaro Obregón, San Angel og Pedregal. Der ligger også det moderne Mexicos mest i øynefallende utstillingskasse, det nokså frastøtende Statsuniversitetet. På dets område stirrer en heroisk statue av den tidligere president Alemán — mer lik Stalin enn presidenten — med tilfredsstillelse på betongrektangler som blander sammen primitiv mystisisme og moderne vitenskap.

Ved det første blick synes byens ånd å være like lys og glad som dens utseende. I alle nye foretagender merkes en fast tillit som er resultatet av politisk modenhet og jevn økonomisk fremgang. Det samme inntrykk gir alle de som om kveldene slentrer sorgløst frem og tilbake på Alameda og Paseo, og avisenes kommentarer er også gjennomgående optimistiske. Mexicanerne gleder seg over det faktum at det begynner å bli en stund siden de hadde valg med skyting og smell. Sammenlignet med før har de nå en stabil og fornuftig regjering. Selv om deres demokratiske bevissthet føler et lite stikk på grunn av ettpartisystemet, som blir upåtrengende dirigert av

expresidenter og provinsielle fullmektiger, trøster de seg med at de revolusjonære institusjoners parti er blitt konservative med årene, noe i likhet med radikalerne i Frankrike.

Revolusjon som har vokst seg fornuftig.

Partiet som nå feirer hundreårsjubileum for «La Reforma», vil ikke ha noe tull på det praktiske plan. Da det offisielt er et organ for en verdslig stat, oppfordrer det sine talsmenn og filosofer til å lovprise Juárez' visdom og Díaz' troløshet alt det de bare kan. Videre sanksjonerer partiet radikale kunstnere som Juan O'Gorman og Diego Rivera, som maler vilt usannsynlige versjoner av Mexicos historie på de fleste offentlige steder. Og det fremhever stadig at De forente stater har stjålet Texas. Likeså er det fremdeles stolt av et kjempemonument som ble reist til minne om ekspropriasjonen av de utenlandske oljekompanier.

Men uoffisielt oppmuntrer Mexico, d.v.s. regjeringpartiet, til utenlandske investeringer ved sin milde skattepolitikk, det ønsker et utvidet samarbeide med De forente stater, beklager splittende tendenser ytterst til venstre. Det tåler til og med at andre partier representeres på Nasjonalkongressen.

I virkeligheten er motsetningen mellom offisiell strikthet og uoffisiell tilbøyelighet til kompromisser et av de mest tvetydige trekk ved livet i Mexico i dag. Og ingen steder kommer dette paradoks tydeligere frem enn i statens holdning til religionen. Skjønt alle de harde antikirkelige lover fremdeles er i kraft, er Kirken i alle fall på overflaten en respektert institusjon. Omkring en tredjedel av befolkningen er fromme katolikker, og en stor del ellers i det minste passivt religiøse.

Regjeringen blander seg ikke opp i de kristnes religionsutøvelse. Kirkene er overfylte, endog på hverdage. Guadalupe som alltid har vært et yndet valfartssted, er mer søkt enn noensinne. Alt hva erkebiskopen av Mexico City foretar seg, blir med tilbørlig respekt rapportert i alle avisene.

På grunn av den akutte mangel på skoler tolererer regjeringen de private skoler ledet av ordenssøstre, legbrødre og prester. De er kledd som andre, og ofte meget smart. Ved sin fornuftige fremtreden og iver i arbeidet har de skaffet seg stor respekt, og er anerkjent i alle kretser for sin dyktighet som pedagoger og sin tilpasningsevne til virkeligheten i Mexico slik den er i dag. Alvorlig tenkende mennesker — også medlemmer av regjeringen — sender sine barn til de private skoler, og styrker dermed den antagelse at den nåværende offisielle toleranse engang i fremtiden vil modne til en mer velvillig holdning.

Sunn fornuft, jevn fremgang, samling om konkrete mål — som utbedring av landeveiene, økning av matforsyningene, utvidet sosial hjelp og enda flere velgjørende tiltak — synes å ha eliminert den revolusjonære bitterhet som dominerte for bare 15—20 år siden.

Med den nye tone i samfunnslivet fulgte også en mild materialisme — forretningsfolkene har fått et skarpere instinkt for pengeverdien, studentene er ivrigere etter å lære engelsk og andre fag som kan skaffe dem gode jobber. Stikk motsatt all romantisk innstilling er mexikanerne sterke tilhengere av varemagasiner à la Woolworths, av air-conditioning, familiebiler, radio, film, tegneserier, og de drømmer uskylldig misunnende om et liv i likhet med arbeiderne i De forente stater.

Slik har de i psykologisk forstand kommet nærmere Nord-Amerika. De er innstillet på å styrke de økonomiske, politiske og sosiale forbindelser med De forente stater, og Statene er mer enn villige til å opprettholde vennskapet med Mexico, noe som bl. a. ble demonstrert i fjor da de kjøpte opp all den bomull som mexikanerne ikke fikk avsatt. At disse på sin side er like velvillige, har de klart vist ved å slakte ned alt kveg som er angrepet av munn- og klovsyke, — en heltmodig gestus sett på bakgrunn av deres økonomiske og sosiale situasjon. Slike ting viser at samarbeidet mellom de to land stadig går fremover, et samarbeide som var utenkelig før siste verdenskrig.

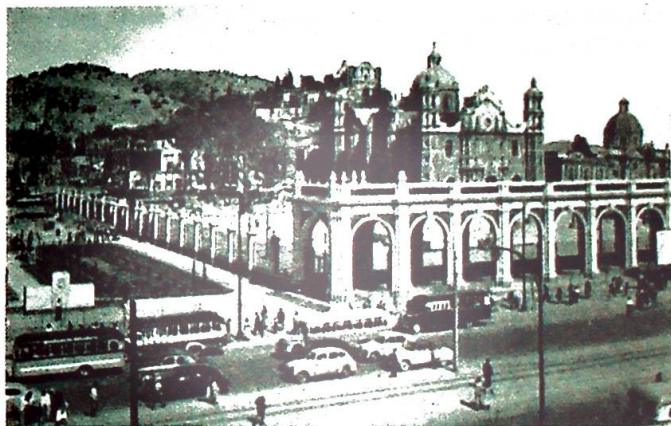
Men enda Mexico er blitt mer moderne, mindre fremmedartet enn tidligere, bør man ikke overse det faktum at det fremdeles er et land av paradokser, hvor det eksisterer farlige skiller mellom rike og fattige, mellom blåblodede og indianere, mellom politisk parti og samfunn, mellom kristen fromhet og sosialistisk materialisme, mellom lov i teorien og lov i praksis, mellom mindre streng føderalisme og doktrinær sentralisering.

Landets økonomi er ustabil. Indianerne trenger sko, undervisning, jord. Det er ikke utenkelig at de kan lære å presse frem sine krav. For hvor lenge kommer landarbeidere til å være tilfreds med ca. 6 kroner dagen når en ung ingeniør tjener nærmere 200? Kommunismens vedholdende stemme har vært dysset ned en tid nå av Ungarns vanskjebne, men den kan fort komme seg igjen hvis ni tiendedeler av nasjonen skal fortsette å være underbetalt, underernært og mangle skoleundervisning.

Mexico påstår at det ikke tolererer noen sosial klasseforskjell. Landets lover tillater ingen utskillelse eller diskriminering. På offentlige steder som i Nasjonalmuséet, på universitetet og store forsamlingsplasser blir indianerne lovprist, og alt hva landet har arvet fra Europa nedvurdert. Men på bunnen er der stor klasseforskjell.

Jomfruen og ørnen.

I det lange løp kan sannsynligvis hverken økonomiske, politiske eller sosiale krefter gi Mexico den enhet som kan sikre landet en fortsatt fremgang.

Mexicos berømte nasjonalhelligdom i Guadalupe Hidalgo, fire—fem kilometer nord for hovedstaden. Arkadene foran er viet de enkelte stater i republikken, og på søylene t. v. vaier disses standarder på høytidsdagene. I høydedraget midt i bakgrunnen var det at Den hellige Jomfru etter tradisjonen viste seg for den nydøpte indianer San Diego i dagene 9.—12. desember 1531. Det vakre nådebildet befinner seg i den firtårnede og kuppelkronede basilika som ble fullført i 1709.

BLIKK på TIDEN

UNDETIANA

■ Sigrud Undset's navn har vært fremme i en rekke sammenhenger denne vinter — der er ingen fare for at vi går bort og glemmer henne. I den litterære foreningen «Athenaion» skal professor A. H. Winsnes tale om henne 10. mars, og på «Fredriksborg» — det dyktig ledede lutherske foredragssentrum på Bygdøy — tar Ebba Haslund 19. mars opp til behandling et så vidt «ladet» og interessant emne som «Sigrud Undset's kvinnesyn». Men det er ikke alt. I tidsskriftet «Samtiden» (nr. 1, 1958) skriver Sigrud Undset's yngre søster, fru Ragnhild Undset Wiberg en levende og upretensjøs artikkel om «Sigrud Undset's barndomshjem og tidlige ungdom», ut fra en sjarmerende blanding av beundring og intim forståelse. Og endelig har en dansk Undset-entusiast, Gertrude Fredriksen, gitt avisene stoff ved å gå til topps i en spørrekonkurranse om den norske dikteren, arrangert av Statsradiofonien i København. Som pris for sine riktige svar fikk hun ikke bare 5 000 kroner, men også et brev fra forfatteren Johan Falkberget, skrevet like etter Sigrud Undset's død, til magister Emil Fredriksen, som var dommer i spørrekonkurransen. Det rummer en karakteristik som er båret av dyp respekt og hengivenhet, ikke bare for dikteren, men for mennesket Sigrud Undset. Johan Falkberget skriver blant annet:

«Sigrud Undset kjendte ikke misundelse. Nei ikke engang da hun enda levde i de «stores» skygge — og frøsnet i den. Hun var, som Vittoria Colonna sa om Michelangelo, «større enn alle sine verker». Hennes ånd holdt mangan gang på å sprengne hennes evne — enda denne ånd syntes ikke å gjøre noen anstrengelse. Når hun etter krigen ikke fikk skrevet en ny «Kristin Lavransdatter» skyldtes det at hånden gikk trett. I et brev forteller hun meg at legemet ikke hadde mere livskraft igjen og kunde ikke lenger tjene ånden. (Vi var litt i

I virkeligheten er det bare to bånd som er så sterke at de knytter de mexikanske borgere sammen; det ene er det spanske sprog, det andre den katolske religion. Katolisismen er opplagt det sterkeste bånd, da den skaper en overnaturlig enhet som overvinner naturlige skiller og instinktivt fiendskap. Det er blitt sagt om Mexicos to symboler — Guadalupejomfruen og Aztecørnen — at det er Jomfruen i egenskap av universell mor som forener alle sine barn, og Ørnen med sin primitivisme og gjengjeldelseslyst som skiller og skaper splid.

Det går ikke en dag uten at pilegrimer valfarter til Guadalupe. Noen kommer i Cadillac'er fra Mexico Citys rike villakvarterer, noen i busser fra hovedstadens middelklassestrøk. Og alltid snor en hel landsbybefolkning seg nedover de brune bakkeskråningene med faner og bilder i hendene. De har da gjerne vandret mangfoldige mil.

Den store kirken i Guadalupe som Jomfruen ga befaling om å bygge, er på samme tid en helligdom for hennes Sønn, et enormt hospits for de mange brødre og søstre av Juan Diego og et samlingsted hvor alle mexikanere og kristne kan forenes i den hellige kommunion. I Guadalupe tviler en ikke på at Vår Frue er Mexicos dronning, at hun beskytter dette skjønne land og stille og varsomt søker å fri det ut av dets mørke og ofte blodige floker,

slekt.) Jeg mener at hun, som Columbus, «søkte en ny verden» i den gamle, fandt den, mistet den av syne og fandt den igjen. Det var naturlig for hende å være en kristen, for i hendes hjerte hadde synden aldri fått trengt ind og forgiftet hendes tankeliv, nei ikke engang en overfladisk tanke bemektiget seg det. Hun syntes å angre synder hun aldri hadde begått, det formørket i perioder hendes øye. Da blev hun taus i ukevis, låste seg inde i sitt eget rum og trakk alle gardiner for. På den måten blev det mange sølle dager i Sigrud Undset's liv. I den tilstand fikk hun en stor fornyelse i form av diktets åpenbaring. Hun var fantastisk lærd, kanskje virket den større enn den var, fordi hun gjennomlevet den? Fruktbargjorde den opplevelsen! (...)

Jeg hørte hende aldrig tale om andet forbilde enn Kristus. Påvirkninger hos S.U. er neppe påviselig, det kan aldrig blive andet enn postuler.

Hendes godgjørenhet, hjelpsomhet, skyldtes moderlighet. Hun hjalp til og med folk som — med hendes hjelp — kunne blive istand til å gjøre hende rangen stridig som dikter — og uten selvovervindelse.

Det var dog liten lykke i S. U.s liv. Da hun fikk Nobelprisen, sa hun til Nini Roll Anker: «Jeg er ikke lykkelig!», ytre pragd, og ære og berømmelse syntes å berøve lykke for den indre. Hvem vet om ikke hendes lykke var størst da hun skrev «Kristin» og havde sitt abnorme barn bundet til stolen hvori hun satt? Vi kjenner jo fra psykologien noe om «glede i sorgen», jeg kan som geolog uttrykke meg slik! Den edleste malm ligger i den hårde og skjærende kvartz. Det skal en stor smeltningsgrad til for å skille de to mineraler ad. Hun gjennomgikk den tusen ganger. Det er umulig å si om katolisismen drev hende til å skrive «Kristin» eller om «Kristin» drev hende inn i katolisismen. Hun savnet den grusomhet som ellers kunde ha gjort hende til en «folkefører». Hendes politiske evne var meget stor, hun hadde statsmandens vide syn, — som Garborg.»

TRANGT UTSYN

■ Vi visste ikke at det motsatte av innsikt kunne være utsyn. Men slik ser det faktisk ut, om vi skal tro en artikkel av en gammel-pietistisk legmannshøvding, generalsekretær Tormod Vågen: «Ikkje tilbake til Rom!» i «Utsyn», det Norske Lutherske Misjonssambandets oppbyggelsesblad. (nr. 5.) Han slutter seg forøvrig til en lang rekke lutherske kommentatorer som har hatt både det ene og det annet å utsette på Det Lutherske Verdensforbundets møte i Minneapolis ifjor. To ting synes særlig å ha falt de norske delegatene tungt for brystet. Den ene var det sterke liturgiske innslaget på møtet, en «katoliserende» strømning i verdens-lutherdommen som støter an mot norsk legmanns-diktert og anti-ritualistisk lavkirkelighet. Det annet var et forslag (som ble vedtatt) fra den innflytelsesrike og høyt begavede tyske biskop Hanns Lilje om opprettelsen av et luthersk verdensinstitutt for interkonfesjonelle studier, med særlig henblikk på forholdet til katolisismen i samtiden. Denne siste begivenhet, som i sitt opplegg rummer både generøsitet, vilje til objektivitet og sans for at lutherdommen i selve sitt vesen forutsetter en alvorlig søkende dialog med katolsk kristendom, har skapt adskillige bølger i den lutherske verden. Ved siden av dem som ønsker å gå inn på biskop Lilje's økumeniske og strengt saklige sikte har det ikke manglet på dem som vil vri den nye institusjon om til en arrig propagandasentral mot Rom, eller på dem som ser med uvilje og mistenksomhet på selve tiltaket. Til de sistnevnte hører Tormod Vågen. For den selvtilfredse isolasjonisme som preger hans syn er katolisismen overhodet ikke noe problem, den kristne hovedkirke avskriver han på forhånd som en forfalskning av kristendommen. Det er en kirkeoppfatning som allerede selve verdensutviklingen og den sterke internasjonalisering etter krigen i virkeligheten har dømt, fordi den forutsetter at man intet har lært og intet har glemt. Så er det da heller ikke overraskende å konstatere at premisene for hans antipati mot «Rom» hører til de grovere mistolkninger av vår teologi:

«Det som her er sagt, gjeld like vel ikkje den verste sida av den katolske kyrkja. Sjølvne openberringskjelda er flytt frå Gud til menneske. Her ligg den djupaste skilnaden på katoli-

sisme og protestantisme... Katolikkane lærer framhald av openberinga. I praksis vil det seia at paven kan kunngjera nye openberingar... Vi har Bibelen, katolikkane har paven. Over denne djupe avgrunn kan ikkje byggjast nokor bru... Skulle vedtaket på Det Lutherske Verdensforbunds møte vera uttrykk for at dei store kyrkjeleiarane ynskjer fred og samarbeid med Rom, vil vi alt no ropa vårt *neil*»

ENSLIG RIDDER

■ «Vårt Land» (7. februar) synes ikke bare at ovennevnte artikkel av Tormod Vågen er så viktig at det bringer den som kronikk. Det har også sikret seg en fast leverandør når det gjelder ensidig tilsverting av alt som er katolsk, i hets-journalisten Bjørn Hallstrøm. I ham har vi katolikker de siste årene — gjennom «Vårt Land»s gjestfri spalter — møtt en type partisk og utholdende nag til vår tro og vår Kirke som savner sitt sidestykke i den presumptivt «verdslige» presse i Norge. Det oppbygger oss ikke, for å si det mildt. Og vi må ha lov til å trekke visse triste konklusjoner av det faktum at det åpenbart synes å oppbygge våre lutherske med-kristne.

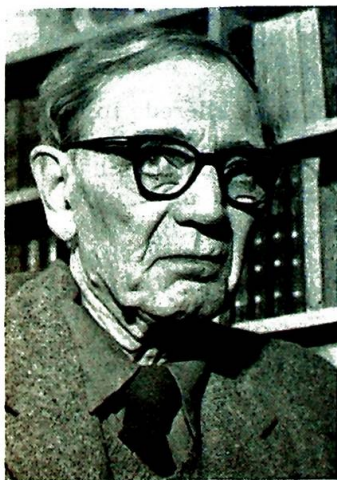
Ennskjønt — ikke alle. En enslig ridder har villet bryte en lanse, og har dermed også understreket de manges mer eller mindre billigende taushet til denne uverdige form for kristelig pressevirksomhet. Det er professor Eiliv Skard, som i et kort innlegg («Vårt Land» 7. februar) besværer seg over ett av Hallstrøms siste, sterkt «farvede» produkter om katolisismen i Irland:

«I Vårt Land for 3. februar er der på siste side tatt inn en korrespondanse fra bladet medarbeider i Irland: Politisk og religiøst skille preger folkelivet i Irland. Det bilde som hergis av katolisismen i Irland, er så dystert at man spør seg selv om det kan være helt vederheftig. Men selv om man lar det spørsmål stå åpent — kan det være i samsvar med Vårt Lands program å skape en innstilling av uvilje og forakt overfor en stor gruppe kristne mennesker?»

Til dette svarer «Vårt Land»s redaksjon:

«Efter de meldinger som fra tid til annen kommer fra det delte Irland, er vi redd for at artikkelen gir et noenlunde riktig bilde av forholdene. Men vi innrømmer at det ikke i alle tilfeller er nødvendig å fremheve disse forhold, dersom de vil bli tolket som forsøk på å skape forakt for et annet kirkesamfunn. Det vil vi nødig bidra til.»

Vi for vår del tror den kristelige dagsavisen gjorde vel i å være litt «reddere» for at artikkelen ikke gir et (selv noenlunde) riktig bilde av forholdene. Foruten at vi noterer oss — noe resignert — det gode forsett...

Helge Krog — uaktuell i «Aktuell».

sin aktualitet, ja stå og falle med nettopp denne egenskapen. I så tilfelle er starten særdeles uheldig. Redaksjonen har gjort den 69-årige forfatteren Helge Krog den åpenbare

bjørnetjenesten å la ham åpne serien med en samling meninger om kristendommen (under titelen «Jesus var ikke kristen») som tydelig inntil det pinlige avslører at de er blitt til for meget, meget lenge siden. Siden dengang har tiden fart heller ille med den populariserte religionsforsknings begynnervanskeligheter, som dengang Helge Krog var ung — og en adskillig bedre skribent — tjente som arsenal for rabiat vulgær-ateisme i den radikale leir. Vi lever så avgjort under en helt annen himmel i dagens levende åndsliv at Helge Krog presterer det paradoks å virke reaksjonær, stivnet i en forbenet radikal dogmatikk som ikke har hatt levende, faktisk kontakt med den kristne tanke på minst en levealder. En kommentar til en av Kristi lignelser er platt i sin åndelige uformuenhet, her er Krog i sitt beske nag istand til å skrive noen ord som momentant setter ham utenfor endog det sunne litterære omdømme: «En kritisk leser ser straks at disse enkle anekdotene gjennomgående mangler indre gehalt, kvalitet og logikk. Kunstnerisk faller de miserabelt igjennom sammenliknet med annen gammel folkelig novellistikk, f. eks. de norske eventyrene».

Vi tror at «Aktuell»s redaksjon har forregnet seg ettertrykkelig dersom den mener at Krogs artikkel overhodet vil føre til reaksjoner av noen interesse. Denne hårdnakkede blindhet overfor religiøse verdier er jo ikke noen «utfordring» — det er bare en fattigdom, en misère. «Brodd» kan meninger bare få når de er et temperaments reaksjon på *kjennsgjerninger*. Helge Krogs «kjennsgjerninger» om en Kristus som «ikke var kristen» er bare en samling gjenganger-fantasier fra amatør-teologiens mørkeloft. Som sådanne burde de ikke stases opp i et organ som vil seg saklig informert, men heller overgis til en barmhjertig glemsel.

ET GODT MENNESKE

Den amerikanske filmskuespilleren Danny Kaye er ikke bare en overdådig begavet komiker. Han er også et godt menneske, hvilket fremgikk med all tydelighet av den dokumentarfilm som han for en tid siden spilte inn for UNESCO's internasjonale barnehjelp (UNICEF). Den viste ham på rundtur i det nære og fjerne Østens tilbakeliggende distrikter, og er i vår erindring forbundet med billedet av festlige sorte og brune og gule unger hvis ansikter slår tusen smilende sprekker i navnløs fryd over hans ablegøyer, mens mannen i den hvite kittel nær sagt ubemerket får lurt den viktige vaksinesprøyten inn i overarmen på dem. Da Danny Kaye for et par år siden besøkte Oslo, og dukket høyst improvisert opp på Det Norske Studentersamfunns talerstol midt i en hyper-intellektuell litterær debatt, var der i hans muntre fyrverkeri av et *one-man-show* noen alvorlige ord om dette barne-arbeidet, som tydeligvis ligger ham varmt på hjertet. Og som en påminnelse om at vi ihvertfall kan hjelpe på vårt vis ved å kjøpe UNICEF's særlige postkortserie, klipper vi disse ordene (fra «Vårt Land»s vel-skrrevne uke-oversikt) av et menneske som er noe mer enn bare en «filmhelt»:

«Jeg så en liten gutt i Siam med en hud som var helt overgrodd av infeksjon fra en utbredt tropesykdom, og jeg så at han ble befridd fra alt sammen i løpet av tre uker, takket være en enkelt dose penicillin, jeg så barn i Korea drikke melk, og ingen av dem kunne huske å ha sett melk før. Det var barn i Marokko som lot fluene bli sittende tett over hele ansiktet, fordi det gjorde vondt hver gang de feide dem vekk, og det var til ingen nytte. Jeg spilte ball med små italienergutter som måtte holde balansen på ett ben og grep etter ballen med de stumper som var igjen av armene deres. Men overalt hvor jeg dro — og jeg dro gjennom 24 land — fant jeg folk fra UNICEF som møtte barna med den samme hengivenhet og den samme verdifulle hjelp, uansett farge, nasjonalitet eller opprinnelse.»

Fr. Candidus.

Mer om „Quo Vadis?“

Tidligere artikler under «FILM» i nr. 2 og 4.

En utbredt oppfatning blant dem som ikke kjenner den katolske kirke er at katolikker er bundet av en slags åndstyrannisk plikt til uniformitet i sine meninger, iallfall når det gjelder ting som streifer inn på det religiøse. Slik er det ikke. G. K. Chesterton, den berømte engelske essayist og konvertitt, skrev engang: «I virkeligheten er katolikker *uenige* om nærsagt allverdens ting, bortsett fra katolisismen». Ikke uenighet som prinsipp. Men meningsfrihet som prinsipp. Vi har såvisst anledning nok til å ha våre mer eller mindre uforgripelige meninger alle sammen. Som f. eks. om film og filmkritikk.

Det vil derfor neppe virke overraskende at en annen katolsk prest i dette blad erklærer seg nokså uenig med pater Rieber-Mohn i vurderingen av filmen *Quo Vadis?*». Der føler jeg meg, det må jeg tilstå, mer på bølgelengde med protestantene Rolf Tofte og biskop Karl Marthinussen.

Først bør nevnes at motsetningen mellom de ovennevnte herrer neppe, som de selv forutsetter, har sin rot i «forskjellen på katolsk og protestantisk bakgrunn og oppfatning». Det finnes overhodet ikke noen ensartet katolsk og enda mindre en ensartet protestantisk bakgrunn i så måte. Katolsk bakgrunn kan, f. eks. være fransk intellektuell subjektivism med dermed forbundet åndsliv og litteratur. Katolsk bakgrunn kan også være amerikansk folkelig fromhetsliv, hvor hverken de intellektuelle problemer eller det «sterke liturgiske og kultiske» spiller noen særlig rolle. Allikevel er de to typer like katolske, selvom den siste er den langt tallrikste — og da såvisst ikke bare i U.S.A. Og bakgrunnen innenfor protestantismen er vel *minst* like variert, skulle en tro.

Filmkritikeren vurderer i virkeligheten ut fra sine egne personlige forutsetninger, sitt miljø, sin kulturkrets og det åndsliv som har formet hans personlighet. Både Tofte og Rieber-Mohn leverer selv bevis for dette ved å peke på den støtte de har funnet for sine oppfatninger innenfor den krets de sogner til.

Selv har jeg foretatt en aldri så liten «Gallup»-undersøkelse og har talt med endel mennesker, både katolikker og protestanter, om filmen. Alle hadde varierende kulturelle forutsetninger. Hverken katolikker eller protestanter ga noen ensartet menings-tilkjennegivelse. Der hvor meningene var like, var de ikke-religiøse forutsetninger avgjørende. Den kirke de tilhørte syntes ikke å spille noen rolle i så måte. De fleste likte filmen. Endel var sterkt grepet. En katolikk hadde sett filmen to ganger. Enkelte hadde innvendinger av kunstnerisk art. Få nevnte at de syntes noe i filmen virket anstøtelig.

Personlig er jeg av den oppfatning at enhver moralsk anstendig film, som på et eller annet vis kan gi øket kunnskap om og innsikt i den kristne religion, har en ikke ubetydelig oppgave. Den gir insitament til mer praktisk kristendom hos de enkelte. Amerikanske filmprodusenter, med alle sine feil ellers, vet iallfall *hvem* de henvender seg til, nemlig det ganske alminnelige, relativt ulærde og overfladiske masse-

menneske av i dag. På det innretter de seg. Derfor blir det selvsagt, ut fra strengt historiske, kulturelle og kunstneriske vurderinger atskillige små innvendinger å gjøre mot de fleste filmer. Men blir resultatet at en religiøst inspirert film som «*Quo Vadis?*» ses av millionvis av mennesker som kirken, både den katolske og protestantiske, liten eller ingen kontakt har med, må vel de nevnte innvendinger nærmest bli å betrakte som rent akademiske. Er det ikke et gammelt ord som sier: Kan ikke *alle* få fløtemelk er det iallfall ikke liten næring i den skummetmelk alle *kan* få?

Det er en kjennsgjerning at, bortsett fra visse isolerte områder i Europa, inntar kirke og kristendom i U.S.A. en ganske annerledes sterk posisjon i samfunnslivet og i enkeltmenneskenes daglige liv enn i Europa som en helhet. Dette gjelder protestantismen og katolisismen i noenlunde samme grad. Kirken (eller kirkene) i Europa har atskilig å lære av amerikanernes realisme. De tar menneskene først og fremst som de er og henvender seg til tidens mennesker med de midler og uttrykksmåter som er tidens egne. Den kristne kirkes fremtid i Europa er i dag et brennende alvorlig spørsmål. Får amerikansk praktisk realisme innpass også der, vil det kanskje bli det mest effektive middel til problemets løsning. Overdrevent akademisk katolsk filmvurdering vil like lite som protestantisk offentlig skittentøyvask omkring helvete og Augsburgske bekjennelsesskrifter føre sjelene til et mer levende Gudsforhold. Selv mindre fullkomne, men iallfall moralsk uangrikelige religiøse filmer, har utvilsomt en misjon. Det er bare når «religiøse» filmer utarter til historisk uetterrettelige «hets»-filmer, som f. eks. Luther-filmene, at vi som katolske kristne unisont hever røsten i protest.

H. Kielland Bergwitz.

★

Jeg har ikke stort å føye til mine allerede to innlegg. Som dette emnet, ja igrunnen kunne jeg bare henvise pastor Kielland Bergwitz til dem, dersom han ikke bragte inn i debatten et nytt, og i mine øyne temmelig suspekt resonnement. Suspekt, fordi det «forenkler» bort selve poenget. Hva filmisk skjønn angår, er saken for det første klar: «*Quo Vadis?*» er en film som jeg neppe tror noen kritiker med dyperegående innsikt ville våge å kalle betydelig.

Så har vi dens behandling av det kristne stoffet. Jeg tror ikke at en «Gallup» i og for seg gir noe sikkert holdepunkt her (og det var *ikke* i den betydning jeg henviste til meningsfeller!). Pastoren vet jo like godt som jeg hvor mange mindreverdige oljetrykk som blir solgt for hvert religiøst kunstverk av verdi. Hans skille mellom en «akademisk» og en «folkelig» vurdering er en gal problemstilling; der finnes akademikere med en vulgær smak og mangel på religiøs finfølelse, likesom der finnes enkle og folkelige mennesker med sikre verdi-instinkter. Og

Storslagne manifestasjoner i Lourdes

Alt i de små morgentimer den 11. februar — åpningsdagen for Lourdes-året — avleverte hundrevis av busser og biler sin last i den lille byen Lourdes. De fleste var pilegrimer fra de nærliggende distrikter, nesten 300 borgermestere og flere parlamentsmedlemmer var blant dem.

Denne flom av franskmenn ble likevel borte i den mengden som alt befant seg i Lourdes. Over 60 000 personer hvorav 22 biskoper fra en rekke land var møtt frem. Der var pilegrimer fra Italia, Canada, Argentina, Chile, Belgia, Mexico og mange andre steder i verden. Blant italienerne var Giorgio La Pira.

Klokken 10 gikk en enorm prosesjon fra sognekirken, og med var kardinal Gerlier, biskopen av Tarbes og Lourdes, mgr. Théas og dennes hjelpebiskop, foruten en hel del andre geistlige. Det kom noen regnskurer, men alle sang av fullt hjerte mens de gikk nedover mot Massabielle-grotten og basilikaene.

Ved Rosenkransplassen var over 300 journalister fra hele verden stasjonert med radiobiler og film- og fjernsynsapparater. Foran Rosenkransbasilikaen selebrerte mgr. Théas pontifikalmessen. Hele plassen var sort av folk, og foran grotten lå mengder på kne og ba mens utallige lys var tent.

Det var komponert en spesiell hundreårsmesse som ble sunget vekselvis av folkemengden og et stort kor. Etter lesningen av Evangeliet talte kardinal Gerlier om budskapet fra Lourdes og sa: «Hadde det vært overtro og løgn, hadde ikke slike mengder strømmet hit». Og han oppfordret alle til å svare på Marias anmodning om bønn og bot.

Klokken 12 kom pave Pius XII's stemme i høyttalerne, overført fra den franske kringkaster. Paven fremsa Angelusbønnen, og svaret steg unisont fra den veldige pilegrimsmengde. Til slutt ga Paven dem sin velsignelse.

Biskop Théas leste så opp budskapet fra Paven:

det var fra den siste kategori mennesker at jeg fant mine oppmuntrende eksempler på sunn reaksjon overfor «Quo Vadis?»

Saken er jo at dypere enn smak og behag gjelder saken noe så sentralt og kristelig sett avgjørende som *sannhetsverdien* — en verdi som kristne mennesker ikke kan ta lett når det gjelder en fremstilling for millioner av det som er deres livsgrunnlag og helligste gode. Jeg kan begripe at man innenfor en rent og ensporet kommersiell tankegang tar dette utgangspunkt: «Folk vil ha x, så la dem få x!», med andre ord gir effektiviteten enslags forrang frem for *kvaliteten*. Men jeg synes det er penibelt hver gang dette resonnementet dukker opp i kristen regi, og jeg har altfor stor respekt for det gode ved amerikansk mentalitet til å ville «lære noe» av nettopp denne tendensen. Pastor Kielland-Bergwitz er jo ikke alene om å følge med i amerikansk katolisisme og åndsliv overhodet, og vi ser jo at amerikanerne selv — NB! når man går til de rette kilder — vet å sette tingene nokså sikkert på plass uten vår hjelp: Jeg tenker på den våkne og strenge filmkritikk som både innenfor og utenfor katolisismen (la oss nevne henholdsvis tidsskriftene «America» og «Time») ordner opp med uekte og overflatisk (det vil si falsk) fromhet i glasur.

H. Rieber-Mohn.

«Til alle dere, kjære pilegrimer, som i dag kan bøye kne foran Massabiellegrotten på samme klokkeslett som da Bernadette første gang så Jomfruen, og til alle dere andre som fra nær og fjern gjennom bønnen er forenet med høytidelighetene i Lourdes, sender Vi dette budskap med hjertet fylt av glede og overnaturlig håp. Ikke uten å bli beveget tenker Vi på den minneverdige dag den 11. februar 1858 som Kirken synger om i sin liturgi: «I dag har Himmelens Dronning vist seg på jorden, i dag har hun talt til sitt folk om frelse og fred».

For alle velgjerninger på jorden i dette hundreår, la oss sende en takkesang opp mot den himmelske trone. Svar på Marias appell med bot og kjærlighetsgjerninger, med personlige og kollektive reformer slik som Vi har anbefalt! Måtte en enstemmig beslutning fylle hjertene og føre til at Vår Frelasers ord blir overholdt. Måtte inntrengende bønnen overalt stige opp mot Gud for Kirken, for dens frihet der den undertrykkes, for dens utbredelse blant alle folk, for verdens fred! Måtte de syke forene lidelsens edelmødige offer med sine bønnen, og alle fromme mennesker frivillig oppofre sine liv!

Av hele Vårt hjerte gir Vi dere alle, som pant på den nåde Vi håper på under dette jubileum, Vår faderlige apostoliske velsignelse».

Om ettermiddagen, fra kl. 14.30, samlet folkemengdene seg igjen for å delta i ettermiddagsgudstjenestene. Antallet pilegrimer ble da anslått til 80 000, og særlig la man merke til 400 barn i sydafrikanske nasjonaldrakter. Etter gudstjenestenes slutt ca. kl. 16, begynte den alltid like gripende sakramentsprosesjon.

Dagen ble avsluttet med en fakkelprosesjon kl. 20, mens det betagende «Ave, ave — —» steg opp mot himmelen.

I Norges «Lourdes»

For de kontemplative dominikanerinner i Lunden klostret ved Oslo ble som naturlig er, 100-årsdagen en privilegert festdag. De er jo som kjent utgått fra moderhuset i Lourdes og lever og virker i den samme ånd som Bernadettes døtre dernede: i arbeide, bønn og beskuelse foran Det allerhelligste sakrament — i en døgnrytme og med et levnet der alt så gjennomført er underordnet og båret av sjelens primat og behov.

Trass i lange avstander og tungvint snevær var mange fra hele Oslo-området mott frem til festmesse kl. 18.00, med Hans Hyøerverdighet biskop dr. Mangers som selebrant, assistert av sekretæren. I det lille koret knelte klosterets rector, dominikanerpater Le Breton, sognepresten ved St. Hallvard, fransiskanerpater Castricum, og maristpater G. de Paepe, Grefsen. Representanter for de forskjellige søsterkongregasjoner i Oslo var også til stede.

I en kort preken etter Evangeliet innledet biskopen med å si at det var med dyp glede og takk at hele den katolske verden på denne dag feiret hundreårsminnet om da jomfru Maria, Frelserens mor, første gang viste seg i Lourdes:

Et særlig Maria-år begynner i dag med høytidelige gudstjenester frem for alt i Lourdes selv, men også ellers i verden. Vi har en særlig grunn til å glede oss og takke Gud. Vi er jo så lykkelige her å ha søstre fra selve Maria-byen, søstre som har tatt ånden fra Lourdes med seg til Norge for å virkeliggjøre den blant oss. Dette sted er hellig, et lite stykke av Lourdes midt iblant oss.

I 100 år har nå en uoverskuelig strøm av pilegrimer valfartet til Pyreneerbyen. I barnlig kjærlighet har de sunget der sine gripende Maria-sanger. I bønn og med takk har de tent sitt lys i grotten, men fremforalt har de tent der sin kjærlighet til Marias Sønn i sitt hjerte. De har drukket av den hellige kilde som Maria viste for Bernadette, men enda mer har de drukket av den nådekilde som Gud i så rikt mål lar rinne gjennom sin uplettede mors hender.

«Gå og drikk av kilden og vask deg med dens vann», sa Maria til den lille uskyldige Bernadette. «Fra hele verden skal menneskene komme hit, be og gjøre bot», lyder hennes ord. Det er Marias budskap til vår moderne verden. Og utallige har hørt på dette budskap; de har valfartet til Lourdes, de har bedt der, gjort bot, drukket av livets kilde og vasket sin sjel i Lammets blod. Utallige har fått legedom der ikke bare for legemet, men frem for alt for sjelen. Hele budskapet fra Lourdes går ut på at menneskene skal komme, omvende seg og føre et ekte kristent liv, et liv i overensstemmelse med Evangeliets ånd, Guds bud og Kirkens direktiver.

Lysene som brenner i Lourdes-grotten og kilden som rinner der er bare et tegn, et symbol på den kjærlighet som skal tennes i våre hjerter og på den renhet og hellighet som skal stråle i vår sjel.

Det gjelder altså å forstå riktig det store budskap som Maria for 100 år siden formidlet menneskene gjennom en liten enfoldig gjeterjente: «Alt i Maria fører til Kristus», sier Pius XII i sitt rundskriv om Lourdes-jubileet. Ja, Gud, Kristus og hans Kirke er målet for alt som foregår i Lourdes. Med all klarhet trer dette frem

ved de utallige hellige messer som uavbrudt blir lest der, ved den nattlige tilbedelse av Kristus i Alterets sakrament, ved den store sakramentsprosjesjon med velsignelsen av de syke — hver dags høydepunkt.

Og ikke noe annet sted i verden — Roma kanskje unntatt — blir Kristi Kirke så synlig som Guds store tegn blant folkene: den ene Kirke som alle folkeslag strømmer til og som forstår alle tungemål, den bedende Kirke med sine aldri forstummende påkallelser og lovprisninger, den troende Kirke som slutter hver dag med å samle uoverskuelige skarer til det felles Credo eller trosbekjennelsen, den lidende Kirke som gir trøst og styrke til utallige syke og fortvilede og hjem søkte, den triumferende Kirke med sine oppløftende prosjesjoner og manifestasjoner.

Alt dette fyller pilegrimene med glede og hellig stolthet, og de forstår bedre den lykke det er å være barn av Kristi Kirke, vår hellige katolske Kirke.

Ja, Kirken er den store opplevelse, det store nærværende i Lourdes. Alle mennesker og alle folk er på vei mot Kirken. — Kirken som det trygge herberge på veien mot vårt evige hjem. Det opplever man med all styrke i Lourdes. Derfor blir hver valfart til Lourdes en sterk påminnelse om målet for vårt jordiske liv, at dette ikke er annet enn veien mot Kristus, mot Gud: «Alt i Maria fører til Kristus», og Kristus er veien til Faderen og den Hellige Ånd. Slik blir budskapet fra Lourdes den mektigste preken verden har hørt siden apostlenes dager, sluttet biskopen.

Etter talen på norsk rettet biskopen noen ord på fransk til søster-kommuniteten der han poengterte viktigheten av søstrenes misjon i vårt land.

Med fly til Lourdes

Tirsdag, onsdag, lørdag. — 1. april - 14. juni — Tirsdag, onsdag, lørdag.
Daglig untatt søndag. — 15. juni - 31. oktober — Daglig untatt søndag.

Kl. 8.40 Gare des Invalides, Paris.	Kl. 15.00
↓	↑
« 9.50 Paris/Orly	« 14.00
↓	↑
« 11.30 Lourdes	« 12.20

Dagen før:

Til Paris daglig med Viscount.
Fra Oslo kl. 14.45, - Ank. Paris kl. 21.25.

Turistkl. tur/ret. kr. 1 480.

AIR FRANCE

TELEFON: 411572 - 423194

Henvend Dem til Deres reisebyrå

Vårt bidrag til den nye basilika i Lourdes

Som kjent er det reist en ny underjordisk basilika i Lourdes i anledning av jubileumsåret, og Pave Pius XII uttrykte ønsket om at katolikker over hele verden skulle være med og bidra til reisingen. I overensstemmelse med Hans Hellighets ønske forordnet H. Høyærv. biskopen at det på søndag 9. februar skulle holdes en særlig kollekt i alle offentlige kirker og kapeller i Oslo Katolske Bispedømme. Kollekten innbragte kr. 3 936.00, og beløpet er allerede oversendt biskopen av Lourdes.

Kollektlisten ser slik ut:

Arendal 120 — Bergen 643 — Drammen 80 — Fredrikstad 155 — Halden 105 — Hamar 155 Hauge-sund 81 — Hønefoss 100 — Kristiansand 340 — Lillehammer 30 — Lillestrøm 32 — Oslo: St. Olav 600; St. Hallvard 190; St. Dominikus 430; Grefsen 50; Lunden 15; Vår Frue Villa 40 — Porsgrunn 270 — Stabekk 120 — Stavanger 330 — Tønsberg 50.

To nye dekretter fra Det hellige officium

1. Kongregasjonen av Det hellige officium, Rom, har 14. febr. d. å. utsendt et dekret som forbyr egenmektige endringer i Liturgien. Det blir uttrykkelig forbudt å innføre nye bønner og lesninger i Den hellige messe eller å la noen av de någjeldende falle bort.

Kongregasjonen understreker at det ene og alene tilkommer Den hellige stol å foreta endringer av liturgisk art, å approbere liturgiske bøker, samt godkjenne litanier til offentlig bruk. Biskopene har plikt til å våke over at de liturgiske forskrifter uavvikelig blir fulgt.

Foranledningen til dekretet er at en del geistlige, under påskudd av å ville tilpasse gudstjenesten Urkirkens liturgi, uten videre skal ha foretatt endringer og tilføyelser av ovennevnte art.

2. Den 18. februar har den samme Kongregasjon av Det hellige officium gitt et dekret som misbilliger den uskikk som har vunnet innpass noen steder, nemlig av forskjellig slags fiktive grunner og bekvemmelighetshensyn eller under påberopelse av bedre liturgisk utfoldelse, å vente med meddelingen av Dåpens sakrament. En slik utsettelse støtter seg på grunnløse meninger om den skjebne som venter barn som dør uten dåp.

Prestene pålegges å gjøre det klart for foreldre eller pårørende hvilket ansvar og hvilken plikt de her har, slik at barna døpes snarest mulig i overensstemmelse med Kirkens lover.

Lourdes-reiser fra Norden.

Vor Frues Sekretariat, Holbæk, Danmark, presenterte i forrige nummer av vårt blad sitt opplegg for årets Lourdes-reiser, med innbydelse til alle katolikker i Norden. Det omfatter tre reiser, hvorav den annen i dagene 26. juni—8. juli.

I dette nummer vil våre lesere se at *Metro Reisebureau, Oslo*, lanserer et eget program for en norsk Lourdes-reise i samme tidsrom som valfarten til våre danske venner. Vi er informert om at dette må tilskrives en tilfældighet. Dog synes vi at vi skylder å gjøre våre lesere oppmerksom på at det dreier seg om to uavhengige initiativer og to forskjellige opplegg.
Red.

Norsk pilegrimsreise til Lourdes

Avreise 26. juni. Varighet 13 dager.

5 dager i Lourdes, 3 dager i Paris. Valgfri utflukt til Lisieux.

Pris kr. 960.—

Ring eller skriv etter program

METRO REISEBUREAU A.S

Karl Johansgt. 20 - Oslo - Telefon 33 63 02
(Inng. Arbeidergt.)

KATOLSK FORUM

DÖMINIKANERNES FOREDRAGSAFTENER

Neuberggt. 15, Oslo

Tirsdag 4. mars kl. 20:

BØNN OG BUDSKAP I «THE NEGRO SPIRITUALS» ved pater *Thomas Patfoort*.

Med plate-demonstrasjoner og kommentarer søker pater *Patfoort* her å formidle noen av de rike kristne verdier som vi finner gjemt i de amerikanske negrenes religiøse folkesang — *The Negro Spirituals*.

Tirsdag 11. mars kl. 20:

GALILEI OG DET NYE VERDENSBILDE ved dr. philos. *Olaf Pedersen*.

Kirken og naturvitenskapen — mange ser ingen bro fra den ene til den andre tankeverden. I sitt foredrag analyserer dr. *Olaf Pedersen*, som underviser i fysikk ved *Aarhus universitet* og blant annet har utgitt en bok om eksistensialismen, det som skjedde da Kirkens og naturvitenskapens tenkesett skilte lag i det 18. århundre.

Blyvinduer Glassmalerier

til kirker og kapeller

G. A. LARSEN
kunst- og bygningsglassmester
Speilfabrikk

NORDAHL BRUNS GATE 7, OSLO

UTLANDET

VATIKANET

Åpningen av Lourdes-året feiret i Roma.

Åpningen av Lourdes-året den 11. februar ble markert i flere av Romas kirker.

I Santa Maria-in-Aquiro, en gammel kirke like ved Pantheon, kronet kardinal Micara det første bilde av Maria — den uplettede unnfangelse — som har befunnet seg i Roma siden åpenbaringene i Lourdes. Romas borgermester, Senatets visepresident og en hel mengde andre personligheter både geistlige og verdslige, var til stede under seremonien, som ble avsluttet med en messe.

Om ettermiddagen fant en annen høytidelig manifestasjon sted i Santa Maria Maggiore. I de omkringliggende kirker hadde først tusener av katolikker samlet seg for så å gå i prosesjoner med

faner til den store Maria-basilikaen. Der var et alter stillet opp bakerst i koret, bak det pavelige alter, og en høytidelige messe ble selebrert av mgr. Traglia, Romas generalvikar. Kardinal Micara holdt en tale i anledning av Lourdes-årets åpning, som pave Pius XII for øvrig selv hadde innledet tidligere på dagen ved å fremsi Angelusbønnen foran Vatikanradioens mikrofon.

Til slutt velsignet kardinalen med Det allerhelligste Sakrament den veldige folkemasse i basilikaen.

COLOMBIA

Erklæring fra Den katolske kirke.

På grunn av den politiske partistriden og personlig ufred mellom katolikker og protestanter i Colombia i de senere år, sendte de katolske biskoper i landet ut en erklæring i slutten av 1957, hvor de bekrefter protestantenes rett til utøve sin religion, og at Den katolske kirke hverken oppmuntrer til eller godkjenner noen form for voldshandlinger i den forbindelse.

P.g.a. plassmangel må det øvrige av «Utlandet» utstå til neste nr.

TUNIS

Etter bombardementet på Sakiet Sidi Youssef.

Osservatore Romano skriver etter å ha registrert informasjonen fra forskjellige kilder om det franske flyvåpens bombardement i Tunis:

«Bombardementet på Sakiet Sidi Youssef har gjort et sterkt og meget smertelig inntrykk i alle kretser, fremfor alt på grunn av det store antall tap av menneskeliv.»

Erkebiskopen av Kartago, mgr. Maurice Perrin, har sendt et brev til presidenten for den tunisiske republikk, Bourguiba, hvor han gir uttrykk for sin sorg. Han skriver bl. a.: «Jeg har den største medfølelse med ofrene i Sakiet Sidi Youssef, og forsikrer Dem om mine bønner for freden og et sant brorskap mellom menneskene.»

Erkebiskop Perrin skriver også at han vil sende en personlig gave til de omkomnes familier.

Til buljong
supper, sauser
og stuinger

NOREX SUPPE
KRAFT

BULJONGPULVER og
ekte KJØTTEKSTRAKT

Melitta

KAFFETRAKTER
og ekstra fin snusmalt
kaffe gir

BEDRE KAFFE
DRØYERE KAFFE

TRONDHEIM

Et ord er nok ...

KVALITET
Johan O. Helgesen

OSLO

ERLING MOE
God fisk

E. M. JACOBSEN
Bakeri & Conditori

Akersgt. 67

Margarin

Dag-Ny
MARGARIN-FABRIKK

TRONDHEIM

VÆR SIKKER

på førsteklasses varer til kjøkkenet.

De fleste kjøkkensjefer vet de er trygge med

ROHDE Gelée, Puddinger, Sauser

(også spesialtyper, ferdigsøtet, for diabetikere)

ROHDE Syltetøyer, Marmelader, Safter

ROHDE Boks 95, Trondheim.

A/S TRONDHJEMS JERNINDUSTRI

Sykesenger - Stålrørsmøbler

Best og billigst
K. LUND A/S
Rørleggerforretning - Rørhandel
Trondheim

SKAL DE BYGGE,
da henvend Dem

til oss om glassarbeidet.

DIDR. ANDERSEN & SØN A/S

Telgr.: Glas Bergen Tel. 15 090

All slags skadeforsikring

ERLING KRAGE A/S

PRYD- OG BRUKSKUNST

Bergen

Telefon central 14 110

Telegramadresse: «Kjell»

i Nygårds-
ved Eldorado

ANTON OLSEN

Murmester

HOPSDAL & DAHL A/S

Aut. Installatør, Radio-
og Utstyrforretning

TORNØEGÅRDEN - BERGEN

T. Beyer

BOK-OG PAPIRHANDLEL AKSJESELSKAP

Strandgt. 4 - Telefon 15020 - Bergen

L. W. TORNØE A/S

Papirhandel

Bergen

Johan H.
BENTZON
A/S

En gros - Telefon 10106

SVERRE W. MONSEN

Manufakturvarer - Sengeutstyr

JACOB L. BERSTAD

Kontorutstyr

Bergen - Oslo

NYGÅRDSGT. 4

L. ANDERSEN - Bergen

Velassortert engrosforretning i frukt, grønnsaker og poteter.
Import av tørket og hermetisk frukt samt erter i beste kvalitet.
Bergens eldste engrosfirma i bransjen.

SPEIL OG FOTORAMMER

i godt utvalg

T. Kjelstrup Olsen

midt i Marken

K. & J. SOLHEIM
Kjøtt - Pålegg - Delikatesser
Egen Pøsefabrikk
Solheimsgt. 11
Tlf. 99 016 Bergen

FINN KONOW
Blikkenslagerforretning
Grønnesmuget 4 - Marken
Bergen
Tlf. 12 085 - Privat 99 976

BIRGER MICHELSEN

MALERMESTER

FOSSWINKELSGATE 20

Alltid til tjeneste med overslag

Tlf. 12 443 - 97 269

A. K. EGGE A/S
Frukt og grønnsaker
En gros

Sølv for
alle
anledninger

Theodor Olsens Efff.
JUVELER SMASTRANDGT 4
BERGEN

1/5 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel

BERGEN

Bryggen 5 - Leppen - Telefon 11 482

STEMPLER
av enhver art

SKILT
for ethvert behov

Takk til alle som i disse dager husker kontingenten!

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

OBS!

Ved
adresseforandringer,
vennligst oppgi også
den tidligere
adresse!

All slags
forsikring

ANTH. B NILSEN & CO'S

ASSURANCE BUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

A/s Norsk Medicinsk Varehus

Pilestredet 7 - Telef. 33 43 70 - Oslo

Sykehusutstyr - Sanitetsmateriell
Brilleoptikk

NOBERG & CO. A.S

MARGARINFABRIKK

OSLO

Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

Hans Ekjord

FARVEHANDEL

St. Olavs gt. 3

Tlf. 42 16 13

En virkelig kvalitetsprodukt

FELLESLAKTERIET
FOS A/S

JOHAN OLSEN & SØNNER

Murmester & Entreprenørforretning

Etablert 1896

Kongensgate 17, Oslo

Telefon 42 99 90

WISBECH
ARTISERELSKAP

Majorstua - Oslo

MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

N. JOHANSEN

Bakeri & Konditori

Valkyriegt. 1 - Oslo

Jens J. Andersen
OSLO - CENTRALBORD 60 14 00
Beste leverandør av
KJØTT-FLESK-PØLSEVARER